

Dokazování

Při provádění důkazu výsledkem svědků (§ 126 o. s. ř.), na němž se mohou aktivně podílet i samotní účastníci řízení tím, že mohou svědkům klást otázky (§ 126 odst. 3 o. s. ř.), případně výsledkem znalců (§ 127 o. s. ř.) nebo účastníků řízení (§ 131 o. s. ř.), se významně projevuje zásada přímosti (bezprostřednosti) občanského soudního řízení, neboť při hodnocení těchto důkazů spolupůsobí vedle věcného obsahu výpovědi i další skutečnosti, které – ač nejsou bez vlivu na posouzení věrohodnosti výpovědi – nemohou být vyjádřeny v protokolu o jednání. Při důkazu výpovědi svědka soud vyhodnocuje věrohodnost výpovědi nejen z toho, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci, ale též s přihlédnutím k tomu, jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, ke způsobu reprodukce skutečností, o nichž vypovídá, a k chování při výslechu (přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod.). Oproti tomu u jiných důkazních prostředků, například u listin (§ 129 o. s. ř.), písemného znaleckého posudku (§ 127 odst. 1 o. s. ř.) nebo protokolu o výslechu účastníka řízení či svědka před dožádaným soudem [který je možné provést jen výjimečně (srov. § 122 odst. 2 o. s. ř.)], je vliv skutečností nezachytitelných v protokolu o jednání na hodnocení jejich věrohodnosti vyloučen. Z tohoto důvodu, vzhledem k zásadě přímosti, je nepřijatelné nahrazovat důkaz výsledkem svědka (§ 126 o. s. ř.), který byl navržen a který lze objektivně provést, pouhým přečtením protokolu o výpovědi vyhotoveného v jiném řízení, i kdyby v tomto jiném řízení vyslychaná osoba vypovídala po poučení o následcích křivé výpovědi, neboť – kromě toho, že se účastníci občanského soudního řízení nemohou aktivně podílet na výslechu této osoby – soud nemůže posoudit věrohodnost (pravdivost) tohoto důkazu (jeho obsahu) s přihlédnutím k výše zmíněným skutečnostem nezachytitelným v protokolu, které významně dokreslují celkový názor o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností. Takový důkaz listinou, který nabízí pouze písemně zachycenou výpověď osoby ke skutečnostem významným pro právní posouzení věci samé, nelze z hlediska jeho schopnosti prokázat sporné skutečnosti s co nejvyšší mírou jistoty (pravděpodobnosti) považovat za vhodný a dostačující, neboť v případě, jestliže účastník řízení pravdivost obsahu protokolu o výpovědi popírá, musí mít rovněž reálnou možnost svá tvrzení prokázat.

Uvedené závěry se uplatní i v situaci, kdy takový listinný důkaz nebyl jediným důkazem, z něhož soud při zjišťování skutkového stavu vycházel, ale kdy kromě listinného důkazu protokolem o výslechu svědka, který byl (měl být) účasten prokazované události a probíhající dění přímo vnímal svými smysly (popř. úředním záznamem o podání vysvětlení této osoby), sepsaným (učiněným) v jiném řízení, pravdivost jehož obsahu účastník řízení popírá, k prokázání mezi účastníky sporné skutečnosti významné pro rozhodnutí věci soud provedl též důkaz výsledkem svědků, kteří však (na rozdíl od osoby, jejíž výpověď byla zachycena v protokolu o výslechu svědka, popř. v úředním záznamu o podání vysvětlení, jímž byl v řízení proveden důkaz listinou) nebyli účastníky prokazované události, tuto událost nevnímali svými smysly a o prokazované skutečnosti se dozvěděli pouze zprostředkovaně (tzv. „z doslechu“) právě od osoby, která byla (měla být) prokazované události účastna, avšak jejíž výslech byl v probíhajícím soudním řízení nahrazen protokolem o výslechu (popř. úředním záznamem o podání vysvětlení) sepsaným (učiněným) v jiném řízení, přestože (objektivně) bylo možné provést účastníkem navržený důkaz výsledkem této osoby. Ani za takových okolností vzhledem k zásadě přímosti (bezprostřednosti) občanského soudního řízení není přípustné nahrazovat výpověď svědka (§ 126 o. s. ř.) o tom, co viděl, slyšel, nebo jinak bezprostředně vnímal svými smysly, pouhým přečtením protokolu o výpovědi (popř. úředního záznamu o podání vysvětlení) vyhotoveného v jiném řízení a upřít účastníkovi, který popírá pravdivost obsahu takového protokolu

o výpovědi (úředního záznamu o podání vysvětlení), a tudíž i pravdivost sdělení shodného obsahu vyličeného touto osobou svědkům vyslechnutým v řízení, a který navrhl provedení důkazu výsledkem tohoto svědka, možnost svá tvrzení prokázat.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 21 Cdo 34/2025-297 ze dne 27.5.2025)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce B. K., zastoupeného Mgr. L.Č., Ph.D., advokátkou se sídlem v S. u B., proti žalovanému Výchovný ústav, střední škola a školní jídelna Višňové, Zámek 1, se sídlem ve V., zastoupenému Mgr. S.M., advokátkou se sídlem ve Z., o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru, vedené u Okresního soudu ve Znojmě pod sp. zn. 23 C 25/2023, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. září 2024, č. j. 15 Co 102/2024-273, tak, že rozsudek krajského soudu a rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 11. dubna 2024, č. j. 23 C 25/2023-220, se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu ve Znojmě k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

1. Dopisem ze dne 9. 2. 2023 žalovaný sdělil žalobci, že s ním okamžitě ruší pracovní poměr podle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce z důvodu porušení povinnosti zaměstnance vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem, kterého se dopustil tím, že v dubnu roku 2022 fyzicky napadl dítě v péči zaměstnavatele jakožto výchovného ústavu, a to AAAAA (pseudonym), a to tak, že jej opakovaně švihl řetězem od klíčů přes záda.

2. Žalobce se žalobou podanou u Okresního soudu ve Znojmě dne 4. 4. 2023 domáhal určení, že uvedené okamžité zrušení pracovního poměru je neplatné. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že se nikdy jednání popisovaného v okamžitém zrušení pracovního poměru nedopustil, že v měsíci dubnu roku 2022 ani neměl žádnou službu na výchovné skupině, ve které je umístěn AAAAA (pseudonym) (dále jen „AAAAA“), že žalovaný se dlouhodobě na žalobci dopouštěl jednání šikanózní povahy, a to v návaznosti na trestní oznámení podané žalobcem v souvislosti s podezřením na protiprávní jednání, na kterém se měl podílet i ředitel žalovaného V. P., že od podání tohoto trestního oznámení ředitel žalovaného opakovaně vystavuje žalobce nerovnému zacházení a šikanóznímu jednání, opakovaně vznášel vůči žalobci smyšlená obvinění se zjevným účelem rozvázat se žalobcem pracovní poměr a k šikanóznímu jednání vůči žalobci naváděl také další osoby a že při předání okamžitého zrušení ředitel žalovaného žalobci výslovně sdělil, že podání okamžitého zrušení je následkem podání trestního oznámení ze strany žalobce. Žalobce má dále za to, že okamžité zrušení není dostatečně skutkově vymezeno v souladu s požadavky § 50 odst. 4 zákoníku práce, že žalovaný přistoupil k okamžitému zrušení po uplynutí 2měsíční prekluzivní lhůty podle § 58 odst. 1 zákoníku práce a že jde o zakázané odvetné opatření vůči jeho osobě jako oznamovateli protiprávního jednání.

3. Žalovaný namítal, že dne 31. 1. 2023 zjistil, že žalobce, který u něj byl zaměstnán od 1. 3. 2018 jako vychovatel a na základě „dodatku“ ze dne 19. 9. 2022 jako učitel odborného výcviku, v dubnu roku 2022 fyzicky napadl AAAAA, dítě v péči žalovaného jakožto výchovného ústavu, a to tak, že jej značnou silou švihl řetězem od klíčů přes záda, přičemž mu způsobil drobné poranění (podlitiny), že fyzické napadení dítěte ze strany pedagogického pracovníka je zcela nepřijatelné a že pedagogický pracovník je povinen bezpečí a zdraví dítěte chránit (srov. § 22b školského zákona), nikoliv jej ohrozit. Fyzické napadení má žalovaný za zcela prokázané a nepochybné. Obvinění z „bossingu“ se pak podle žalovaného nezakládá na pravdě.

4. Okresní soud ve Znojmě rozsudkem ze dne 11. 4. 2024, č. j. 23 C 25/2023-220, žalobu zamítl a uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 23 716 Kč k rukám advokátky

Mgr. Sylvie Medkové. Kromě listinných důkazů soud prvního stupně při zjišťování skutkového stavu vycházel z výpovědi žalobce jako účastníka řízení a z výpovědí svědků J. B., J. C., B. H., T. N., R. W., I. P., O. H. a M. B., kteří se však o fyzickém napadení AAAAA žalobcem dozvěděli pouze z doslechu, a to (s výjimkou I. P.) právě od AAAAA. Od výsledku nezletilého AAAAA soud prvního stupně „v zájmu ochrany nezletilého“ upustil, neboť „z výpovědi psychologa ústavu a sociální kurátorky nezletilého (...) vyplynulo, že nezletilý projevuje obavy z návratu žalobce a svého dalšího osudu v takovém případě, což by mohlo mít vliv na obsah jeho svědecké výpovědi“. Přihlédl k tomu, že „nezletilý byl slyšen jako svědek již na policii, kde se mu dostalo všech potřebných zákonných poučení o nutnosti vypovídat pravdu a kde byla přítomna i jeho sociální kurátorka, která soudu potvrdila, že výslech byl proveden v souladu se zákonem a bez nátlaku na nezletilého“, a dospěl k závěru, že „má k dispozici dostatek podkladů potřebných pro to, aby mohl hodnotit věrohodnost a pravdivost výpovědi nezletilého učiněné v rámci řízení před policejním orgánem“. Byť soud prvního stupně uzavřel, že „nelze zcela bez výhrad spoléhat na výpověď samotného nezletilého“, který je „osobou s častými výchovnými problémy“, a že proto „nemůže bez dalšího vyloučit ani možnost, že ze strany nezletilého šlo o pouhý výmysl“, vycházel při zjišťování skutkového stavu z „výpovědi“ nezletilého AAAAA učiněné na policii, kterou „na základě všech zjištěných okolností případu“ vyhodnotil jako věrohodnou a kterou shrnul tak, že tento nezletilý „předně tvrdí, že zlobil, a proto jej paní H. přeřadila do modré skupiny“, že po přeřazení do skupiny žalobce jej žalobce přetáhl řetězem, který měl u svých klíčů a který nosil pravidelně, přes záda, že pak záda ukazoval panu B., který si je fotil, a že se o napadení svěřil paní H., panu B. a panu N.

5. Po takto provedeném dokazování pak soud prvního stupně dospěl k závěru, že o napadení AAAAA žalobcem svědčí „řada nepřímých důkazů, jež se v jednotlivých souvislostech doplňují a tvoří ucelený řetězec – přeřazování problémových chovanců do jiné výchovné skupiny za účelem jejich uklidnění bylo běžným výchovným opatřením, byť v systému o tom není záznam, není toto důkazem neexistence takového přeřazení, neboť ne každý vychovatel vždy a všude řádně prováděl záznamy mimořádných událostí - v případě nezletilého bylo takové opatření častým jevem - přede dnem 10. 4. 2022 měl žalobce službu spolu s H. ve dnech 7. 4. 2022 a 8. 4. 2022 - dne 8. 4. 2022 vykazoval nezletilý dle zápisů v systému celodenní výchovné problémy (což mohlo být důvodem jeho přeřazení do skupiny k žalobci) - dne 10. 4. 2022 měl službu ve skupině nezletilého J. B., který pořídil fotografii zranění zad vypadající jako otisk po řetězu - klíče na řetězu nosil žalobce (někteří svědci výslovně uvedli, že nikdo jiný takto v ústavu klíče nenosil) - a sám žalobce se kolegyni I. P. svěřil, že měl nezletilého klíči zasáhnout“.

6. Soud prvního stupně uzavřel, že žalovaný přistoupil k okamžitému zrušení pracovního poměru před uběhnutím subjektivní i objektivní prekluzivní lhůty podle § 58 odst. 1 zákoníku práce, že okamžité zrušení pracovního poměru dostojí požadavkům na určitost projevu vůle, že se žalobce dopustil zvláště hrubého porušení svých pracovních povinností, že „důvod pro okamžité zrušení pracovního poměru je tak na straně žalovaného platně dán“, a že okamžité zrušení pracovního poměru je proto platným právním jednáním. Žalobcem nastíněná „teorie spiknutí“ je pak podle soudu prvního stupně nepravděpodobná, nemůže „pro svoji komplikovanost“ obstát a nebyly pro ni v řízení předloženy dostatečné důkazy. Pro daný typ porušení pracovních povinností navíc žalovaný již dříve přistoupil k okamžitému zrušení pracovního poměru jiného zaměstnance. Soud prvního stupně proto okamžité zrušení pracovního poměru nepovažuje za odvetné opatření žalovaného, ale za výkon práva žalovaného, který byl opřen o reálně existující a opodstatněné důvody.

7. K odvolání žalobce Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 3. 9. 2024, č. j. 15 Co 102/2024-273, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 5 008 Kč k rukám advokátky Mgr. Sylvie Medkové. Ztotožnil se se skutkovým a právním hodnocením věci učiněným soudem prvního stupně a odkázal na odůvodnění jeho rozsudku. Odvolací soud poukázal na úřední záznam o podání vysvětlení sepsaný Policií České

republiky s AAAAA dne 1. 2. 2023 a protokol o výsledku svědka AAAAA sepsaný dne 3. 5. 2023, v nichž AAAAA shodně popisuje jednání žalobce spočívající v úderu řetězem od klíčů přes záda, s čímž korespondují také výpovědi svědků J. B., P. N. a J. C., kterým AAAAA chování žalobce popsal shodně jako Policii České republiky. Též z výsledků svědků O. H. a M. B. vyplynulo, že vytýkané jednání žalobce AAAAA potvrdil na letním pobytu, a tento řetězec důkazů doplňuje i výpověď svědkyně I. P., které se sám žalobce o útoku proti AAAAA zmínil. Dalším významným důkazem je pak fotografie se zraněním AAAAA pořízená J. B. Uvedené důkazy podle odvolacího soudu „ve svém souhrnu tvoří uzavřenou soustavu“, z níž je možno dovodit ten skutkový závěr, ke kterému dospěl soud prvního stupně, a zároveň vyloučit možnost závěru jiného. Odvolací soud při hodnocení pravdivosti tvrzení AAAAA vzal v úvahu, že AAAAA opakovaně (sdělením svědkům a při podání vysvětlení a výsledku u Policie České republiky) popsal útok žalobce vůči němu řetězem přes záda vždy zásadně shodně, že u Policie České republiky byl vyslýchán za přítomnosti pracovnice orgánu sociálně-právní ochrany dětí, která vyloučila nátlak na něj jako vyslýcháného, a že byl řádně poučen o následcích křivé svědecké výpovědi. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně nemá pochybnosti o věrohodnosti tvrzení AAAAA a jeho výslech u soudu rovněž považuje za nadbytečný, neboť „jeho tvrzení o předmětném útoku žalobce bylo bez důvodných pochybností ověřeno jinými v řízení provedenými důkazy“ a časový odstup od této události je navíc ještě větší než v době sdělení AAAAA pracovníkům žalovaného a jeho výpovědí u Policie České republiky, „tudíž by i z tohoto důvodu byl tento důkaz méně významný než výše uvedené důkazy“, z nichž skutečnost fyzického útoku žalobce proti AAAAA vyplývá. Odvolací soud tedy uzavřel, že další navrhované důkazy nebylo třeba provádět, neboť skutková zjištění nutná pro právní posouzení věci bylo možno učinit z ostatních již provedených důkazů, a proto dokazování výsledkem AAAAA, opakovaným výsledkem B. H. a I. P. a trestním oznámením ze dne 3. 5. 2024 nedoplňoval. Důkaz zprávou České školní inspekce pak byl žalobcem navržen až po okamžiku, kdy nastala koncentrace řízení.

8. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítá, že odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu (rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. 21 Cdo 731/2006, a ze dne 17. 2. 2016, sp. zn. 30 Cdo 785/2015, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3674/2012, ze dne 29. 10. 2008, sp. zn. 26 Cdo 4258/2007, a ze dne 24. 4. 2018, sp. zn. 23 Cdo 4861/2017) při řešení otázky nadbytečnosti svědecké výpovědi AAAAA, neboť k prokázání skutkového děje údajného závadného jednání soudy dospěly nejen tak, že odmítly objasnit zcela zjevné nejasnosti, a tyto soustavně přehlížely, ale rovněž odmítly „základní standardy dokazování a jeho hodnocení konstruované vyššími soudy“. Dovolatel vytýká soudům, že provedení výsledku jediného přímého účastníka daného incidentu bylo soudem prvního stupně posouzeno jako nadbytečné a že odvolací soud se s tímto zdůvodněním ztotožnil, ačkoli v projednávané věci byly o skutkovém ději důvodné pochybnosti a skutkový děj byl postaven na svědectvích osob, které o daném incidentu věděly pouze zprostředkovaně, a to právě od svědka, který v dané věci nebyl slyšen. Důkaz svědeckou výpovědí přitom byl nejen s to ověřit či vyvrátit tvrzené skutečnosti, ale byl rovněž stěžejním ověřením tvrzení ostatních „účastníků“. Dovolatel poukazuje na to, že přítomní svědci sice i mohou být hodnověrní a vypovídat pravdivě, ale pokud by nebylo pravdivé sdělení AAAAA, pak pravdivé tvrzení z nepravdy vzniknout nemůže. Nadbytečnost jeho svědecké výpovědi tak byla ve světle uvedené rozhodovací praxe odvolacího soudu posouzena nesprávně. Dovolatel dále namítá, že čtení listinného podkladu („protokolu o podaném vysvětlení, které AAAAA měl poskytnout orgánům činným v trestním řízení“) nemůže nahradit svědeckou výpověď, a to ani pro samotný soud (např. posouzení věrohodnosti svědka), ani pro samotného účastníka (a jeho právo na bezprostřednost řízení, právo aktivně vystupovat a klást otázky). Soud prvního stupně však v rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 731/2006 „tento důkaz provádí, a nadto mu přikládá na důležitosti“. Opakují-li soudy, že tvrzení byla prokázána i dalšími důkazy, pak pomíjí, že všechny tyto další nepřímé důkazy jsou od toho prvotního (a neprovedeného) odvozeny a pocházejí z jednoho zdroje (všichni hovoří pouze o tom, co měli slyšet od AAAAA). Trestní řízení v dané věci přitom nebylo proti dovolateli ani zahájeno a nebylo zahájeno ani

přestupkové řízení. Dovolatel má za to, že pokud zde existují pochybnosti, které mohou být rozptýleny výpovědí jediného přímého svědka dané události, pak výslech takového svědka nemůže být nadbytečný. Žalobce navrhl, aby dovolací soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

9. Nejvyšší soud jako soud dovolací [§ 10a zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)] po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

10. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

11. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

12. V posuzované věci závisí napadený rozsudek odvolacího soudu (mimo jiné) na vyřešení otázky procesního práva, zda může soud rozhodnout o neprovedení účastníkem navrženého důkazu výslechem svědka, jímž má být prokázána skutečnost významná pro rozhodnutí věci, kterou tento svědek (na rozdíl od ostatních navržených svědků) přímo vnímal svými smysly, byly-li k prokázání této skutečnosti (kromě dalších nepřímých důkazů) provedeny důkazy protokolem o výslechu této osoby (popř. úředním záznamem o podání vysvětlení) sepsaným v jiném řízení a výslechem svědků, kteří se o prokazované skutečnosti dozvěděli pouze z doslechu, a to právě od osoby, jejíž výpověď je zachycena v protokolu o výslechu (popř. v úředním záznamu o podání vysvětlení) sepsaném v jiném řízení, jestliže účastník řízení popírá pravdivost obsahu takové výpovědi učiněné v jiném řízení. Protože tato právní otázka v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, je dovolání proti rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

13. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalobce je opodstatněné.

14. Dokazování, které soud v občanském soudním řízení provádí zásadně při jednání (§ 122 odst. 1 o. s. ř.), slouží ke zjištění skutkového stavu věci, na jehož základě soud rozhoduje o věci samé (§ 153 odst. 1 o. s. ř.). Zákon neurčuje, jakými důkazními prostředky má účastník řízení splnit svoji důkazní povinnost (povinnost označit důkazy k prokázání svých tvrzení zakotvenou v § 120 o. s. ř.); z tohoto hlediska nestanoví žádná omezení a podává pouze příkladný výčet důkazních prostředků, které nejčastěji přicházejí v úvahu. Obecně mohou za důkaz sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci, zejména výslech svědků, znalecký posudek, zprávy a vyjádření orgánů, fyzických a právnických osob, notářské nebo exekutorské zápisy a jiné listiny, ohledání a výslech účastníků (srov. § 125 o. s. ř.).

15. Občanské soudní řízení je ovládáno - mimo jiné - zásadou přímosti (bezprostřednosti), která je - v subjektivním smyslu - vyjádřena v ustanovení § 122 odst. 1 o. s. ř. tím způsobem, že dokazování zásadně provádí soud, jenž rozhoduje ve věci, a to při jednání, ke kterému je třeba předvolat účastníky řízení (§ 115 odst. 1 o. s. ř.). Dokazování mimo jednání procesního soudu (dožádaným soudem nebo mimo jednání předsedou senátu z pověření senátu), popřípadě bez fyzické účasti vyslychané osoby u jednání [s využitím technického zařízení pro přenos obrazu a zvuku

(videokonferenčního zařízení) – srov. § 102a a § 39 odst. 1 o. s. ř.] zákon umožňuje pouze výjimečně za předpokladu, že to je účelné (§ 122 odst. 2 o. s. ř.); hlediskem je zejména nákladnost nebo obtížnost provedení důkazu před procesním soudem (výslech svědků mimo obvod soudu nebo upoutaných na lůžko apod.). I při dokazování prováděném mimo jednání mají účastníci právo být přítomni, aby – stejně tak jako při provádění důkazů při jednání – mohli uplatnit své procesní právo vyjádřit se k důkazům, které byly provedeny (§ 123 o. s. ř.), případně klást svědkům otázky (§ 126 odst. 3 o. s. ř.).

16. V objektivním smyslu zásada přímosti v procesu dokazování sleduje, aby zjištění sporných skutečností bylo co nejvíce bezprostřední. Znamená, že soud musí použít především takové důkazní prostředky, které představují bezprostřední (přímý) pramen poznání zjišťované (dokazované) skutečnosti (k zásadě přímosti občanského soudního řízení v subjektivním a objektivním smyslu v odborné literatuře srov. například STAVINHOVÁ, J., HLAVSA, P. Civilní proces a organizace soudnictví. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita v Brně, 2003, Edice učebnic Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, s. 183, ISBN 80-210-3271-5). Je-li k dispozici důkaz, který přímo poskytuje informace o zjišťované skutečnosti, má soud takový důkaz provést a nespoléhat pouze na důkaz, který o dokazované skutečnosti podává jen nepřímou zprávu. Soud proto nebude vyslýchat svědky ohledně skutečností, které může zjistit ohledáním nebo přečtením listiny, kterou svědek v minulosti viděl, a může-li vyslechnout svědka, který určitou skutečnost viděl nebo slyšel, nebude vyslýchat svědka, který o ní ví pouze z doslechu (od jiných osob, které ji viděly nebo slyšely) [srov. například odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 13. 7. 2021, sp. zn. 21 Cdo 678/2021, nebo rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2023, sen. zn. 29 ICdo 94/2023].

17. Soud není vázán důkazními návrhy účastníků potud, že by byl povinen provést všechny účastníky navržené důkazy, nýbrž je oprávněn (a povinen) v každé fázi řízení vážit, které důkazy vzhledem k uplatněnému nároku či tvrzením jednotlivých účastníků je třeba provést. Je tedy oprávněn posoudit důkazní návrhy a rozhodnout o tom, které z těchto důkazů provede (§ 120 odst. 1 věta druhá o. s. ř.), a současně i rozhodnout, že neprovede ty z nich, jimiž mají být prokazovány skutečnosti, které jsou pro posouzení uplatněného nároku nevýznamné nebo které již byly prokázány (rozhodná skutečnost již v dosavadním řízení byla bez důvodných pochybností ověřena nebo vyvrácena) jinými důkazy, jakož i důkazy, které jsou zjevně nabízeny jen proto, aby byl účelově prodloužen spor (srov. například usnesení bývalého Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 1. 1972, sp. zn. 6 Co 344/71, publikované ve Sborníku stanovisek IV, s. 1084-1085, nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 11. 1994, sp. zn. III. ÚS 150/93, ze dne 6. 12. 1995, sp. zn. II. ÚS 56/95, a ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, nebo odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2019, sp. zn. 33 Cdo 1898/2018, anebo rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2009, sp. zn. 21 Cdo 938/2009). Soud neprovede ani nezákonné důkazy, tj. důkazy, které byly pořízeny nebo opatřeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy (srov. například odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 8. 2018, sp. zn. 21 Cdo 1267/2018, který byl uveřejněn pod č. [83/2019](#) Sb. rozh. obč., nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 1998, sp. zn. 21 Cdo 1009/98, uveřejněný pod č. [39/1999](#) Sb. rozh. obč.).

18. Při objasňování skutkového stavu věci (tj. při zjišťování skutečností předvídaných skutkovou podstatou právní normy) by soud měl dbát na to, aby byly provedeny takové z navržených důkazů, které jsou v daném případě k prokázání sporných skutečností nejvhodnější. Je-li k prokázání sporné skutečnosti navrhováno více důkazů, může vhodnost důkazu (z hlediska jeho schopnosti prokázat danou spornou skutečnost) určovat také jeho povaha (srov. například odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3889/2014).

19. Nejvyšší soud ve své judikatuře již dříve dovodil, že zásada bezprostřednosti (přímosti) občanského soudního řízení není naplněna tehdy, jestliže se soud namísto výpovědi svědka (§ 126 o. s. ř.) nebo výpovědi účastníka řízení (§ 131 o. s. ř.) o tom, co viděl, slyšel, nebo jinak bezprostředně vnímal svými smysly, spokojí s písemným (čestným) prohlášením takové osoby (s tím, že příslušná

osoba to, co viděla, slyšela, nebo jinak bezprostředně vnímala svými smysly, zaznamaná na listinu, kterou se provede důkaz). Není samozřejmě vyloučeno, aby i taková listina sloužila jako plnohodnotný důkaz o určité skutečnosti, např. tehdy, jestliže výslech osoby, která prohlášení pořídila, není možný (jde o osobu neznámého pobytu nebo o osobu, která v mezidobí zemřela), nebo tehdy, přijmou-li sporné strany na základě takového důkazu v něm popsané skutečnosti za zjištěné (mezi nimi dále nesporné). Nepůjde-li však o takové situace (nebo o situace srovnatelné), pak v tom, že se soud spokojí s písemným prohlášením určité osoby o dokazované skutečnosti, lze spatřovat porušení zásady přímosti (bezprostřednosti) občanského soudního řízení, a tedy i vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2023, sp. zn. 29 Cdo 3197/2022, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 3. 2025, sp. zn. 30 Cdo 2860/2024).

20. Rozhodovací praxe dovolacího soudu je dále ustálena v závěru, že důkazním prostředkem listinné povahy v občanském soudním řízení může být – podle okolností projednávané věci – též protokol o výslechu (výpovědi) svědka, který byl učiněn v jiném (např. trestním) řízení. Popírá-li však účastník občanského soudního řízení pravdivost obsahu výpovědi učiněné do protokolu v jiném řízení, nemůže soud založit skutkový závěr určující pro právní posouzení věci samé pouze na tomto listinném důkazu, aniž by k objasnění sporných skutečností provedl důkaz výslechem této osoby jako svědka podle ustanovení § 126 o. s. ř. (srov. například odůvodnění dovolatelem citovaného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. 21 Cdo 731/2006, nebo již zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3889/2014).

21. Při provádění důkazu výslechem svědků (§ 126 o. s. ř.), na němž se mohou aktivně podílet i samotní účastníci řízení tím, že mohou svědkům klást otázky (§ 126 odst. 3 o. s. ř.), případně výslechem znalců (§ 127 o. s. ř.) nebo účastníků řízení (§ 131 o. s. ř.), se významně projevuje již zmíněná zásada přímosti (bezprostřednosti) občanského soudního řízení, neboť při hodnocení těchto důkazů spolupůsobí vedle věcného obsahu výpovědi i další skutečnosti, které – ač nejsou bez vlivu na posouzení věrohodnosti výpovědi – nemohou být vyjádřeny v protokolu o jednání. Při důkazu výpovědi svědka soud vyhodnocuje věrohodnost výpovědi nejen z toho, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci, ale též s přihlédnutím k tomu, jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, ke způsobu reprodukce skutečností, o nichž vypovídá, a k chování při výslechu (přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod.) [srov. například rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 27. 6. 1968, sp. zn. 2 Cz 11/68, uveřejněné pod č. [92/1968](#) Sb. rozh. obč., nebo odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2019, sp. zn. 21 Cdo 4132/2018]. Oproti tomu u jiných důkazních prostředků, například u listin (§ 129 o. s. ř.), písemného znaleckého posudku (§ 127 odst. 1 o. s. ř.) nebo protokolu o výslechu účastníka řízení či svědka před dožádaným soudem [který – jak bylo uvedeno výše – je možné provést jen výjimečně (srov. § 122 odst. 2 o. s. ř.)], je vliv skutečností nezachytitelných v protokolu o jednání na hodnocení jejich věrohodnosti vyloučen. Z tohoto důvodu, vzhledem k zásadě přímosti, je nepřipustné nahrazovat důkaz výslechem svědka (§ 126 o. s. ř.), který byl navržen a který lze objektivně provést, pouhým přečtením protokolu o výpovědi vyhotoveného v jiném řízení, i kdyby v tomto jiném řízení vyslychaná osoba vypovídala po poučení o následcích křivé výpovědi, neboť – kromě toho, že se účastníci občanského soudního řízení nemohou aktivně podílet na výslechu této osoby – soud nemůže posoudit věrohodnost (pravdivost) tohoto důkazu (jeho obsahu) s přihlédnutím k výše zmíněným skutečnostem nezachytitelným v protokolu, které významně dokreslují celkový názor o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností. Takový důkaz listinou, který nabízí pouze písemně zachycenou výpověď osoby ke skutečnostem významným pro právní posouzení věci samé, nelze z hlediska jeho schopnosti prokázat sporné skutečnosti s co nejvyšší mírou jistoty (pravděpodobnosti) považovat za vhodný a dostačující, neboť v případě, jestliže účastník řízení pravdivost obsahu protokolu o výpovědi popírá, musí mít rovněž reálnou možnost svá tvrzení prokázat (srov. například již zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. 21 Cdo

731/2006, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2016, sp. zn. 32 Cdo 3757/2016).

22. Uvedené závěry se uplatní i v situaci, kdy takový listinný důkaz nebyl jediným důkazem, z něhož soud při zjišťování skutkového stavu vycházel, ale kdy kromě listinného důkazu protokolem o výslechu svědka, který byl (měl být) účasten prokazované události a probíhající dění přímo vnímal svými smysly (popř. úředním záznamem o podání vysvětlení této osoby), sepsaným (učiněným) v jiném řízení, pravdivost jehož obsahu účastník řízení popírá, k prokázání mezi účastníky sporné skutečnosti významné pro rozhodnutí věci soud provedl též důkaz výsledkem svědků, kteří však (na rozdíl od osoby, jejíž výpověď byla zachycena v protokolu o výslechu svědka, popř. v úředním záznamu o podání vysvětlení, jímž byl v řízení proveden důkaz listinou) nebyli účastníky prokazované události, tuto událost nevnímali svými smysly a o prokazované skutečnosti se dozvěděli pouze zprostředkovaně (tzv. „z doslechu“) právě od osoby, která byla (měla být) prokazované události účastna, avšak jejíž výslech byl v probíhajícím soudním řízení nahrazen protokolem o výslechu (popř. úředním záznamem o podání vysvětlení) sepsaným (učiněným) v jiném řízení, přestože (objektivně) bylo možné provést účastníkem navržený důkaz výsledkem této osoby. Ani za takových okolností vzhledem k zásadě přímosti (bezprostřednosti) občanského soudního řízení není přípustné nahrazovat výpověď svědka (§ 126 o. s. ř.) o tom, co viděl, slyšel, nebo jinak bezprostředně vnímal svými smysly, pouhým přečtením protokolu o výpovědi (popř. úředního záznamu o podání vysvětlení) vyhotoveného v jiném řízení a upřít účastníkovi, který popírá pravdivost obsahu takového protokolu o výpovědi (úředního záznamu o podání vysvětlení), a tudíž i pravdivost sdělení shodného obsahu vyličeného touto osobou svědkům vyslechnutým v řízení, a který navrhl provedení důkazu výsledkem tohoto svědka, možnost svá tvrzení prokázat.

23. V projednávané věci byla pro rozhodnutí o platnosti okamžitého zrušení pracovního poměru účastníků žalovaným z důvodu porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci zvláště hrubým způsobem významná skutečnost, zda se žalobce dopustil jednání uvedeného v okamžitém zrušení pracovního poměru, tj. zda měsíci dubnu 2022 fyzicky napadl („opakovaně švihl řetězem od klíčů přes záda“) AAAAA Odvolací soud tuto skutečnost, která byla mezi účastníky sporná, vzal za prokázanou „na základě nepřímých důkazů“ - úředního záznamu o podání vysvětlení sepsaného Policií České republiky s AAAAA dne 1. 2. 2023, protokolu o výslechu svědka AAAAA sepsaného dne 3. 5. 2023, v nichž AAAAA „shodně popisuje jednání žalobce spočívající v úderu řetězem od klíčů přes záda“, výpovědi svědků J. B., P. N. a J. C., kterým AAAAA „chování žalobce popsal shodně jako Policii České republiky“, z výpovědí svědků O. H. a M. B., z nichž „vyplývalo, že vytýkané jednání žalobce AAAAA potvrdil na letním pobytu,“ z výpovědi I. P., které se podle zjištění odvolacího soudu „sám žalobce o útoku proti AAAAA zmínil“, a z fotografie zranění pořízené J. B. Odvolací soud uzavřel, že uvedené důkazy ve svém souhrnu tvoří uzavřenou soustavu, z níž je možno dovodit ten skutkový závěr, ke kterému dospěl soud prvního stupně, a zároveň vyloučit možnost závěru jiného.

24. Odvolací soud (shodně jako soud prvního stupně) při tom však v rozporu s výše uvedenou zásadou přímosti (bezprostřednosti) občanského soudního řízení hodnotil pravdivost (věrohodnost) „tvrzení“ AAAAA o útoku žalobce vůči němu (o jeho napadení žalobcem) pouze na základě listinných důkazů a výslechu svědků, kteří se o AAAAA tvrzeném útoku (fyzickém napadení) dozvěděli pouze z doslechu, a to (s výjimkou I. P.) právě od AAAAA, aniž by soud prvního stupně (potažmo odvolací soud) vyhověl návrhu žalobce na provedení důkazu výsledkem tohoto svědka, a sám tak bezprostředně vnímal a hodnotil výpověď AAAAA, který - na rozdíl od soudem slyšených svědků - byl (měl být) přímo účasten prokazované události a probíhající dění vnímal svými smysly.

25. Odvolací soud tak upřel žalobci, který popírá pravdivost obsahu protokolu o výslechu svědka AAAAA a úředního záznamu o podání vysvětlení sepsaného Policií s AAAAA (pravdivost „tvrzení“ AAAAA o jeho fyzickém napadení žalobcem) a který tvrdil, že celé obvinění žalobce bylo ze strany žalovaného účelově vykonstruováno, reálnou možnost svá tvrzení prokázat. Postupoval tak i přesto,

že žalobce pravdivost „tvrzení“ AAAAA o jeho fyzickém napadení žalobcem, z něhož soudy v projednávané věci vycházely, od počátku řízení soustavně popíral a [s poukazem na svědecké výpovědi dvou chovankyň žalovaného učiněné v jiném (trestním) řízení, v němž tyto chovankyně změnilly svou výpověď a sdělily, že k výpovědi proti žalobci byly nuceny ze strany zaměstnanců žalovaného (ze strany bývalého ředitele žalovaného V. P. a J. C.) a že jimi dříve uváděné skutečnosti byly nepravdivé] v průběhu řízení opakovaně vyjadřoval svou obavu, že i svědecká výpověď AAAAA může (mohla) být obdobným způsobem ze strany žalovaného ovlivněna, a tvrdil, že ze strany žalovaného šlo o předem připravené a zinscenované jednání, přičemž u jednání konaného před soudem prvního stupně dne 11. 4. 2024 zástupce žalobce zdůraznil, že při výpovědi AAAAA před policejním orgánem „vůbec nebylo vedeno dotazování na možné ovlivnění této výpovědi“, což měla být „zásadní okolnost, ke které měl být AAAAA vyslechnut“. Námitky, že žádný ze slyšených svědků nebyl tvrzenému jednání žalobce přítomen, že tito vypovídali jen o tom, že se o jednání žalobce měli dozvědět ze sdělení AAAAA, tedy zcela zprostředkovaně, a že soud prvního stupně pochybil, neprovedl-li důkaz svědeckou výpovědí AAAAA, který je nezbytný k řádnému zjištění skutkového stavu, a to jak k prokázání tvrzení, že se žalobce nedopustil jednání, které je mu okamžitým zrušením kladeno za vinu, tak tvrzení, že se od počátku jedná o účelové jednání žalovaného a že AAAAA byl ke své (nepravdivé) výpovědi před policejním orgánem naveden (či donucen) ze strany bývalého ředitele a případných dalších zaměstnanců žalovaného, přitom žalobce uvedl již v doplnění svého odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně.

26. Uzavřel-li soud prvního stupně v projednávané věci, že „má k dispozici dostatek podkladů potřebných pro to, aby mohl hodnotit věrohodnost a pravdivost výpovědi nezletilého učiněné v rámci řízení před policejním orgánem“, a hodnotil-li věrohodnost a pravdivost „tvrzení“ nezletilého AAAAA, aniž by vyhověl návrhu žalobce na provedení důkazu výslechem tohoto svědka, a považoval-li odvolací soud tento postup soudu prvního stupně za správný a uzavřel-li, že shodně se soudem prvního stupně „nemá pochybnosti o věrohodnosti tvrzení“ AAAAA a že výslech tohoto svědka je „nadbytečný, neboť jeho tvrzení o předmětném útoku žalobce bylo bez důvodných pochybností ověřeno jinými v řízení provedenými důkazy“, nemůže tento závěr odvolacího soudu – s ohledem na výše uvedené – obstát.

27. Vzhledem k tomu, že všichni svědci vyslechnutí v průběhu řízení se o útoku (fyzickém napadení) tvrzeném AAAAA dozvěděli pouze z doslechu, a to (s výjimkou I. P.) právě od AAAAA, je třeba dát žalobci za pravdu, že jím navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí AAAAA byl způsobitelným potvrdit či vyvrátit tvrzené skutečnosti, a že za této situace nejde o nadbytečný důkaz, neboť v řízení slyšení svědci „sice mohou být hodnověrní a vypovídat pravdivě“, avšak jde-li o tu část jejich výpovědi týkající se napadení AAAAA žalobcem, vypovídali tito svědci pouze o tom, co se dozvěděli z doslechu právě od AAAAA, pravdivost jehož tvrzení žalobce v řízení soustavně popírá.

28. Poukazuje-li pak odvolací soud na svědeckou výpověď I. P., která vypovídala o tom, co se dozvěděla z doslechu od žalobce, a uvádí-li v odst. 12 odůvodnění svého rozsudku, že se této svědkyni „sám žalobce o útoku proti AAAAA zmínil“, pak nelze přehlédnout, že z obsahu spisu se podává, že popis události vyličený touto svědkyní zcela nekoresponduje s popisem události zachyceným v protokolu o výslechu svědka AAAAA, jímž byl v řízení proveden důkaz [svědkyně I. P. vypověděla, že AAAAA „tam pořád něco dělá“ (napadá jak děti, tak kolegy, hází tam pořád něčím), takže vychovatel tam musí vždycky zasahovat, a že jí žalobce řekl, že tam zasahoval „v tom chumlu“ a měl v ruce klíče, že se „ohnal“ nějak klíči, a že AAAAA „zasáhl“... (srov. odstavec 10 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a protokol o jednání před soudem prvního stupně konaném dne 21. 3. 2024)].

29. Důvod pro porušení zásady přímosti (bezprostřednosti) občanského soudního řízení a neprovedení důkazu svědeckou výpovědí AAAAA pak nelze shledat ani v soudem prvního stupně akcentované skutečnosti, že na obsah svědecké výpovědi AAAAA „by mohlo mít vliv“, že podle jeho

„sociální kurátorky“ a psychologa ústavu „projevuje obavy z návratu žalobce a svého dalšího osudu v takovém případě“. Tuto skutečnost by po řádném provedení důkazu svědeckou výpovědí AAAAA soud při hodnocení důkazů jistě mohl vzít v úvahu (dospěl-li by poté k závěru, že taková obava AAAAA mohla mít vliv na obsah jeho výpovědi). Skutečnost, že je zde (hypotetická) možnost, že by obava AAAAA z návratu žalobce „mohla mít vliv“ na obsah jeho svědecké výpovědi, však (sama o sobě) nemůže být důvodem neprovedení takového účastníkem navrženého důkazu.

30. Za zcela předčasné je třeba považovat též odvolacím soudem provedené hodnocení míry významnosti tohoto neprovedeného důkazu (srov. odstavec 17 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). Pro hodnocení důkazů z hlediska jejich pravdivosti (věrohodnosti) zákon nepředepisuje formální postup a ani neurčuje „váhu“ jednotlivých důkazů tím, že by některým důkazům přiznával vyšší pravdivostní hodnotu, nebo naopak určitým důkazním prostředkům důkazní sílu zcela nebo zčásti odíral. Na rozdíl od tzv. legální (formální) důkazní teorie, která – důsledně vzato – znamenala zmechanizování procesu hodnocení důkazů, neboť předem stanovila jejich hierarchii a způsob hodnocení, ponechává ustanovení § 132 o. s. ř. postup při hodnocení důkazů úvaze soudu (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1751/97, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2012, sp. zn. 21 Cdo 4643/2010, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 8. 2008, sp. zn. 28 Cdo 2329/2006). Zásadě volného hodnocení důkazů, která je v tomto ustanovení vyjádřena, však neodpovídá takový způsob hodnocení, kdy odvolací soud pouze z důvodu, že časový odstup od „události útoku“ je v době soudního řízení ještě větší než v době sdělení AAAAA pracovníkům žalovaného a jeho výpovědi u Policie České republiky, předem (aniž by tento důkaz v řízení provedl) vyhodnotil, že by důkaz výsledkem svědka AAAAA byl „méně významný“ než ostatní (v řízení provedené) důkazy, z nichž podle odvolacího soudu vyplývá skutečnost „fyzického útoku“ žalobce proti AAAAA.

31. Odvolacímu soudu je rovněž třeba vytknout, že byť se ve spise nachází též úřední záznam ze dne 1. 2. 2023 o podání vysvětlení AAAAA Policii České republiky (srov. č. 1. 56 spisu), který zmiňuje odvolací soud v odůvodnění svého rozsudku, z obsahu spisu (ani z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně) se nepodává, že by soud prvního stupně v řízení provedl důkaz touto listinou a že by z něj učinil nějaké skutkové zjištění. Odvolací soud však přesto v odst. 12, 16 a 18 odůvodnění svého rozsudku na tuto listinu (úřední záznam o podání vysvětlení sepsaný Policií České republiky s AAAAA dne 1. 2. 2023) poukazuje, přičemž dovozuje, že v této listině a v protokolu o výslechu svědka sepsaném dne 3. 5. 2023 AAAAA „shodně popisuje jednání žalobce spočívající v úderu řetězem od klíčů přes záda“, a zařazuje tuto listinu do „řetězce důkazů“, které podle něj „ve svém souhrnu tvoří uzavřenou soustavu, z níž je možno dovodit ten skutkový závěr, ke kterému dospěl soud I. stupně, a zároveň vyloučit možnost závěru jiného“, tj. hodnotí mimo jiné i důkaz úředním záznamem o podání vysvětlení ze dne 1. 2. 2023, přestože důkaz touto listinou (podle obsahu spisu) nebyl proveden ani soudem prvního stupně, ani soudem odvolacím (ke způsobu, jakým soud provádí důkaz listinou, srov. § 129 odst. 1 o. s. ř.). Tímto postupem odvolací soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a ke které dovolací soud ve smyslu ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. přihlédl, i když nebyla dovolatelem uplatněna.

32. Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný. Protože nejsou podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání a ani pro změnu rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud tento rozsudek zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud rovněž toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně (Okresnímu soudu ve Znojmě) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)